

Daniels Bog - Nummer Hundrede og Treoghalvtreds

Den åndelige symbolik i de nordlige og sydlige kongeriger: En rejse gennem bibelske templer og den menneskelige natur

Jeff Pippenger
2024-03-23

Det nordlige kongerige repræsenterede den lavere natur i menneskehedens tempel; det repræsenterede legemet i kirkens tempel; det repræsenterede det menneskelige kød i Kristi tempel. Kristus byggede hvert tempel, og Han lagde hver grundvold, og den første sten i det milleritiske tempel var læren om de „syv tider“, som er repræsenteret ved Ezekiels to stokke. I oprøret i 1863 forkastede laodikeisk adventisme deres profetiske „hjørnestein“, hvilket også fandt sted ved opførelsen af det jordiske tempel. Den forkastede sten var bestemt til at blive udvalgt ved afslutningen af tempelopførelsen, skønt den havde været en anstødssten gennem hele byggeperioden. Dog identificerer det profetiske Ord, at den forkastede anstødssten til sidst skal blive hovedhjørnesteinen.

Staven for de „syv tider“, som repræsenteret ved det sydlige kongerige, er „hovedet“ i forhold til det nordlige kongerige. Det er „hovedet“, fordi det er i det sydlige kongerige, at Gud valgte at identificere Jerusalem som sin stad, hvor Han anbragte sin helligdom og sit navn. Indtil de to stave blev forenet fra 1798 til 1844, havde „hovedet“ været den lavere, sydlige kongerige. Da Johannes i 1844 fik befaling om at lade det nordlige kongerige fare, fordi det var givet til hedningerne, blev det sydlige kongerige tilbage som et banner, der stod alene som ét folk, eller i det mindste var det planen. Den plan blev hindret af oprøret i 1863 og det moderne Israels første „oprør ved Kadesh“.

Den 11. september 2001 førte Herren sin laodikeiske menighed tilbage til 1863, tilbage til 1888, tilbage til 1919 og tilbage til 1957, til det andet „oprør ved Kadesh“. Men ved dette oprør opfyldes nu løftet om, at den sten, som blev forkastet, skal blive hovedhjørnesteinen. Det opfyldes i dem, der fremstilles som de hundrede og fireogfyre tusinde, blandt hvem Kristus for evigt fuldbyrder foreningen af guddommelighed og menneskelighed.

Paulus identificerede den lavere natur som kødet og den højere natur som sindet. Han identificerede legemet (den lavere natur) som døden.

For vi ved, at loven er åndelig; men jeg er kødelig, solgt under synden. For det, som jeg gør, forstår jeg ikke; for det, jeg vil, det gør jeg ikke, men det, jeg hader, det gør jeg. Hvis jeg altså gør det, som jeg ikke vil, giver jeg loven ret i, at den er god. Så er det da ikke længere mig, der gør det, men synden, som bor i mig. For jeg ved, at der i mig, det vil sige i mit kød, ikke bor noget godt; for viljen til det gode findes hos mig, men at udføre det gode finder jeg ikke. For det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Men hvis jeg gør det, som jeg ikke vil, er det ikke længere mig, der gør det, men synden, som bor i mig. Så finder jeg da den lov, at når jeg vil gøre det gode, ligger det onde mig nær. For efter det

indvortes menneske har jeg lyst til Guds lov; men jeg ser en anden lov i mine lemmer, som strider imod loven i mit sind og tager mig til fange under syndens lov, som er i mine lemmer. Jeg elendige menneske, som jeg er! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme? Romerne 7:14–24.

Paulus vidste, at der i hans „kød“ ikke boede „noget godt“. De tilbøjeligheder, både arvede og tilegnede, som fandtes i hans kød (hans legeme), virkede kun til at føre ham ud i synd. Disse tilbøjeligheder repræsenterede syndens lov, men Paulus ønskede at holde Guds lov, ikke syndens lov. Guds lov identificerede Paulus som „hans sinds lov“ (hans højere natur). Hans råb var: „hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?“ Selvfølgelig vidste Paulus, at det var guddommeligheden, der ville bringe udfrielse, men han vidste også, at udfrielsens værk krævede hans medvirken.

Derfor, mine elskede, ligesom I altid har været lydige, ikke alene i min nærværelse, men nu langt mere i mit fravær, så arbejd på jeres egen frelse med frygt og bæven. For det er Gud, som virker i jer både at ville og at udvirke efter hans gode vilje. Filipperne 2:12, 13.

Befrielsen fra dødens legeme blev fuldbragt ved guddommelig kraft, som var forbundet med menneskelig kraft, og dette var det eksempel, Jesus gav menneskene. Selv med syndens lov aktivt virkende i legemets lavere natur holdt Jesus sin lavere natur underlagt Guds lov ved at overgive sin vilje til sin Faders vilje. Paulus kunne finde befrielse, hvis han ville overgive sin vilje til guddommelighedens vilje. Ved at gøre dette arbejdede han på sin egen frelse, og dette er, hvad Søster White mener, når hun taler om arbejdet med at fjerne synden fra vort liv.

„Enhver sjæl, som nægter at overgive sig til Gud, er under en anden magts herredømme. Han tilhører ikke sig selv. Han taler måske om frihed, men han er i den dybeste trældom. Det er ikke tilladt ham at se sandhedens skønhed, for hans sind er under Satans kontrol. Mens han smigrer sig selv med, at han følger sit eget skøns forskrifter, adlyder han mørkets fyrstes vilje. Kristus kom for at bryde syndens trældoms lænker af sjælen. ‘Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie.’ ‘Livets Ånds lov i Kristus Jesus’ sætter os ‘fri fra syndens og dødens lov.’ Romerbrevet 8,2.“

»I forløsningens værk findes der ingen tvang. Ingen ydre magt bringes i anvendelse. Under Guds Ånds indflydelse lades mennesket frit til at vælge, hvem det vil tjene. I den forandring, der finder sted, når sjælen overgiver sig til Kristus, ligger den højeste følelse af frihed. Syndens uddrivelse er sjælens egen handling. Sandt nok har vi ingen magt til at frigøre os fra Satans herredømme; men når vi ønsker at blive sat fri fra synden og i vor store nød råber om en kraft uden for og over os selv, gennemtrænges sjælens kræfter af Helligåndens guddommelige energi, og de adlyder viljens bud ved at opfylde Guds vilje.«

„Den eneste betingelse, hvorpå menneskets frihed er mulig, er at blive ét med Kristus. ‘Sandheden skal gøre jer frie;’ og Kristus er sandheden. Synden kan kun sejre ved at svække sindet og tilintetgøre sjælens frihed. Underkastelse under Gud er en genoprettelse til ens eget selv, — til menneskets sande herlighed og værdighed. Den guddommelige lov, som vi bringes ind under, er ‘frihedens lov.’ Jakob 2,12.“ The Desire of Ages, 466.

Paulus udbrød: »Jeg elendige menneske, som jeg er! Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?« Søster White udtalte: »når vi ønsker at blive sat fri fra synden og i vor store nød råber om en kraft uden for og over os selv, bliver sjælens kræfter gennemtrængt af Helligåndens guddommelige energi, og de adlyder viljens forskrifter ved at opfylde Guds vilje.« Når vi indgår i foreningen af vor menneskelighed med Kristi guddommelighed gennem udøvelsen af vor vilje, udfører vi den »handling« at fjerne synden fra vor egen »sjæl«.

Men det, vi „behøver at forstå, er viljens sande kraft.“ Viljen er „den styrende magt i menneskets natur, beslutningens eller valgets kraft. Alt afhænger af viljens rette handling. Valgets kraft har Gud givet menneskene; det er deres at udøve den. Du kan ikke forandre dit hjerte, du kan ikke af dig selv give Gud dets hengivenhed; men du kan vælge at tjene Ham. Du kan overgive Ham din vilje; da vil Han virke i dig både at ville og at gøre efter Hans gode behag. Således vil hele din natur blive bragt ind under Kristi Ånds herredømme; din hengivenhed vil være rettet mod Ham, dine tanker vil være i samklang med Ham.“

Paulus kendte disse sandheder, og han vidste, at hans lavere natur måtte holdes i underkastelse af hans højere natur gennem udøvelsen af hans vilje. Det er derfor, Paulus døde dagligt.

Jeg forsikrer jer ved den ros over jer, som jeg har i Kristus Jesus, vor Herre: Jeg dør daglig. 1 Korintherbrev 15,31.

Paulus vidste, at han dagligt måtte korsfæste sin lavere natur ved at udøve sin vilje for at holde sin lavere natur i underkastelse. Derfor korsfæstede han sit kød.

Og de, som hører Kristus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og lyster. Galaterne 5,24.

Paulus vidste, at hans syndige kød ville bestå i menneskeheden indtil Kristi andet komme, når de trofaste i et nu, i et øjeblik, ville modtage et nyt herliggjort legeme. Dette er grunden til, at 1798 angiver grundlæggelsen af de seksogfyrre år, hvori det milleritiske tempel blev opført, for Kristus, som den eneste grundvold, var Lammet, slagtet fra grundlæggelsen. Det nordlige rige var legemet, som ved synd havde tiltaget sig herredømmet over menneskeheden og ophøjet sig selv til at være det forfalskede nordlige rige. I 1844 fik Johannes at vide, at han skulle „udelade“ forgården, hvilket på græsk betyder at forkaste den lavere natur, som havde tiltaget sig herredømmet over den højere natur, hvor Gud havde udvalgt at sætte sit navn, og i 1798 skulle kødet (den lavere natur) med „lidenskaberne og lysterene“ korsfæstes.

Som grundlag døde Kristi kød ved korsfæstelsen, idet Han blev afskåret fra de levendes land. Det sydlige rige skulle da være ét folk med én konge, i pagt med Gud, og et folk, som havde Guds hellighed i sin midte. Linje på linje er de „syv tider“ nu „hovedhjørnestenen“, for siden den 11. september 2001 oprejser Gud sin „nordlige hær“ som et banner. Den hær skal være ét folk, og dette folk vil alene afspejle Hans billede, og det gør det netop på den tid, hvor Satan oprejser sit „horn“, som er dyrets billede. I Ezekiel kapitel syvogtredive indånder budskabet om de fire vinde sidsteregnens budskab over dem, som da rejser sig som denne hær. Budskabet om de fire vinde er den Syvende Basuns budskab, hvor Guds mysterium fuldendes.

Afslutningsværket med beseglingen begyndte den 7. oktober 2023. Beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind fuldbyrdes under den syvende basuns lyd, og denne basun lyder tre gange under beseglingsprocessen. Den markerer altid et slag fra islam mod det herlige land. Det moderne åndelige „herlige land“ blev ramt den 11. september 2001, og det gamle bogstavelige herlige land blev ramt den 7. oktober 2023, netop det år, hvor de to vidner, som var blevet dræbt, kom til live igen. Det tredje slag kommer ved den snart indtræffende søndagslov i De Forenede Stater.

Fra den 7. oktober 2023 gennemgår det republikanske horn og jorddyrets sande protestantiske horn deres sidste overgange til et horn, der enten taler som en drage eller som et Lam, ved den snart kommende søndagslov. De to manifestationer af de indre og ydre antagonist i den store strid, som udspilles under de afsluttende begivenheder i jordens historie, er begge placeret i den historie, som repræsenteres ved vers fyrre i Daniel kapitel elleve. De to horns to sidste udviklinger fuldbyrdes under den syvende basuns lyd. Den syvende basun er den tredje af tre ve-basuner.

De tre veer repræsenterer en tredobbelt anvendelse af profetien, og derved aflægges de et stærkt vidnesbyrd om vejmærket den 7. oktober 2023. Både i det første ve og i det andet ve blev Islams krigsførelse ført mod Roms hære, hvilket i de sidste dage er De Forenede Stater, sådan som det bevidnes ved Sovjetunionens erobring, der blev tilvejebragt ved en hemmelig alliance mellem antikrist (Pave Johannes Paul II) og den falske profet (Ronald Reagan) i 1989.

I det første ve, som det fremstilles i Åbenbaringen kapitel ni, findes der en tidsprofeti på fem måneder, hvilket er et hundrede og halvtreds år. I det andet ve findes der en tidsprofeti på tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. Begge tidsprofetier fremstiller den krigsførelse mod Rom, som islam førte i løbet af de to historiske forløb, der repræsenterer det første og det andet ve. Disse to profetier rummede to forskellige udfald af krigsførelsen. I de første hundrede og halvtreds år skulle islam „skade“ Rom, og i profetien om tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage skulle islam „dræbe“ Rom. Disse to profetier var direkte forbundet. Afslutningen på de hundrede og halvtreds år, hvor islam skulle skade Rom, markerede begyndelsen på de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, hvor islam skulle dræbe Rom. Det første og det andet ve adskilles ved afslutningen på de hundrede og halvtreds år og begyndelsen på de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage.

Amerikas Forenede Stater ophører med at være det sjette rige i Bibelens profeti ved den snart kommende søndagslov, og det er da, at det profetisk „dræbes“. Timen for det „store jordskælv“ i Åbenbaringen kapitel elleve er den snart kommende søndagslov, og når den time kommer, kommer også Islams syvende basun. Den kommer for at markere enden på, eller døden af, det sjette rige, som er Romens hær i de sidste dage. Denne død blev forudgået af hundrede og halvtreds år, hvor islam sårede Romens hære. Ifølge de etablerede medier, som forsøger at nedtone den radikale islams aktiviteter i den moderne verden, har islam siden 7. oktober 2023 og indtil skrivningen af denne artikel den 12. februar 2024 udført hundrede og femogtres angreb mod amerikanske interesser verden over.

De hundrede og halvtreds år, hvor islam tilføjede Romerrigets hære skade, hvilket fører til Romerrigets hæres drab i den første og anden ve, gentages i den tredje ves historie, for således virker en tredobbelt anvendelse af profetien. Lyden af den syvende basun, som er beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, hvilket er, når foreningen af guddommelighed med menneskelighed finder sted, som repræsenteret ved sammenføjnngen af de to stykker træ, har tre vejmærker. Det første er det åndelige herlige land, og det sidste er det åndelige herlige land. Det midterste vejmærke er det bogstavelige herlige land.

I 2023 identificerede det andet stød fra advarselstrompeten for det tredje ve den tiltagende eskalation af islams krigsførelse, idet den trådte ind i en periode, hvor den ville „skade“ jorddyret. I det samme år kom de to vidner, det republikanske horn og det sande protestantiske horn, tilbage til live og påbegyndte deres gensidige overgange til deres endelige symbolske horn. For det republikanske horn var det sammensmeltningen af alle de frafaldne protestantiske magter med alle de frafaldne republikanske magter for at danne ét horn, som er dyrets billede. Med det sande protestantiske horn var det foreningen af guddommelighed med menneskelighed, idet hornet i karakter overgik fra laodikeisk til filadelfisk, for at afspejle det modsatte af dyrets billede. 2023 indtraf toogtyve år efter 2001 og repræsenterer således det symbolske bindeled af guddommelighed forenet med menneskelighed.

Hele denne historie finder sted i Daniel 11, vers fyrrer, som er det vers, der blev forseglet op og frembragte kundskabens forøgelse i 1989, hvilket er repræsenteret ved floden Hiddekel. I den profetiske historie i dette vers fuldbyrdes også det afsluttende værk i Det Allerhelligste, hvilket er det lys, der blev forseglet op i 1798, og dette er repræsenteret ved floden Ulai. Begyndelsen af vers fyrrer angiver endetiden i 1798, og afslutningen af verset angiver endetiden i 1989, og begge floder forenes i historien i vers fyrrer, ligesom Tigris og Eufrat (Ulai og Hiddekel) gør lige før de når den Persiske Golf.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

Den Herre Guds Ånd er over mig; thi Herren har salvet mig til at forkynde glædeligt budskab for de sagtmødige; han har udsendt mig til at forbinde de sønderbrudte hjerter, til at udråbe frihed for de fangne og fængslets åbning for dem, som er bundne; til at udråbe Herrens velbehagelige år og vor Guds hævn dag; til at trøste alle sørgende; til at give dem, som sørger i Zion, hovedsmykke i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, lovprisningens klædning i stedet for en modfalden ånd; for at de må kaldes retfærdighedens træer, Herrens plantning, for at han må herliggøres.

Og de skal genopbygge de gamle ruiner, de skal genrejse de tidligere ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, ødelæggelserne fra mange slægtled. Og fremmede skal stå og vogte jeres hjerde, og den fremmedes sønner skal være jeres plovmand og jeres vingårdsmænd. Men I skal kaldes Herrens præster; man skal kalde jer vor Guds tjenere; I skal fortære folkeslagenes rigdomme, og i deres herlighed skal I rose jer. For i stedet for jeres skam skal I få dobbelt, og i stedet for vanære skal de fryde sig over deres lod; derfor skal de i deres land eje det dobbelte; evig glæde skal tilhøre dem.

Thi jeg, Herren, elsker ret; jeg hader rov som brændoffer; og jeg vil lede deres værk i sandhed, og jeg vil slutte en evig pagt med dem. Og deres sæd skal være kendt blandt hedningerne, og deres afkom blandt folkene; alle, som ser dem, skal erkende dem, at de er den sæd, som Herren har velsignet. Jeg vil glæde mig storligen i Herren, min sjæl skal fryde sig i min Gud; thi han har iklædt mig frelsens klæder, han har dækket mig med retfærdighedens kappe, som en brudgom smykker sig med prydelse, og som en brud pryder sig med sine juveler. Thi ligesom jorden frembringer sin spire, og ligesom haven lader det, som er sået i den, skyde op, således skal den Herre Gud lade retfærdighed og lovsang spire frem for alle folkene. Esajas 61:1–11.